



Repertoriul jurisprudenței

ORDONANȚA VICEPREȘEDINTELUI CURȚII

8 aprilie 2014*

„Măsuri provizorii — Recurs — Cerere de suspendare a executării — Al șaptelea program-cadru pentru activități de cercetare, de dezvoltare tehnologică și demonstrative (2007-2013) — Contracte privind proiectele Oasis și Perform — Suspendarea plăților — Nereguli constatate în cadrul auditurilor privind alte proiecte — Obligarea Comisiei Europene la efectuarea plăților — Insolvabilitate vădită a beneficiarului — Fumus boni iuris — Prejudiciu grav și ireparabil — Urgență — Evaluare comparativă a intereselor”

În cauza C-78/14 P-R,

având ca obiect o cerere de suspendare a executării formulată în temeiul articolului 278 TFUE, introdusă la 17 februarie 2014,

Comisia Europeană, reprezentată de D. Triantafyllou și de B. Conte, în calitate de agenți, cu domiciliul ales în Luxemburg,

reclamantă,

cealaltă parte din procedură fiind:

ANKO AE Antiprosopeion, Emporiou kai Viomichanias, cu sediul în Atena (Grecia), reprezentată de V. Christianos, dikigoros,

pârâtă,

VICEPREȘEDINTELE CURȚII,

după ascultarea primului avocat general, domnul P. Cruz Villalón,

dă prezenta

Ordonanță

- 1 Prin recursul formulat, depus la grefa Curții la 13 februarie 2014, Comisia Europeană a solicitat Curții anularea Hotărârii Tribunalului Uniunii Europene ANKO/Comisia (T-117/12, EU:T:2013:643, denumită în continuare „hotărârea atacată”).

* Limba de procedură: greaca.

- 2 Prin cererea depusă la grefa Curții la 17 februarie 2014, Comisia a solicitat Curții suspendarea executării hotărârii atacate până la pronunțarea hotărârii asupra recursului. Prin scrisoarea depusă la grefa Curții la 18 februarie 2014, Comisia a solicitat totodată admiterea cu titlu provizoriu a acestei cereri chiar înainte ca cealaltă parte din procedură să își fi prezentat observațiile, până la pronunțarea ordonanței prin care se finalizează procedura privind măsurile provizorii.
- 3 Prin Ordonanța din 21 februarie 2014, vicepreședintele Curții a decis, în temeiul articolului 160 alineatul (7) din Regulamentul de procedură al Curții, suspendarea executării hotărârii atacate până la pronunțarea ordonanței prin care se finalizează procedura privind măsurile provizorii chiar înainte ca cealaltă parte din procedură să își fi prezentat observațiile. Aceasta din urmă, ANKO AE Antiprospeion, Emporiou kai Viomichanias (denumită în continuare „ANKO”), și-a prezentat observațiile scrise cu privire la cererea de măsuri provizorii la 4 martie 2014.

Istoricul cauzei și hotărârea atacată

- 4 ANKO este o societate de drept elen care are ca obiect de activitate comercializarea și fabricarea de produse metalice, precum și de produse, de dispozitive și de aparate electronice și pentru telecomunicații și care, din anul 2006, a participat la execuția mai multor proiecte subvenționate de Comunitatea Europeană sau de Uniunea Europeană.
- 5 Reiese din cuprinsul punctului 2 din hotărârea atacată că, în conformitate cu Regulamentul (CE) nr. 1906/2006 al Parlamentului European și al Consiliului din 18 decembrie 2006 de stabilire a normelor de participare a întreprinderilor, a centrelor de cercetare și a universităților la acțiuni din cel de-al șaptelea Program-cadru și de difuzare a rezultatelor activităților de cercetare (2007-2013) (JO L 391, p. 1, Ediție specială, 13/vol. 58, p. 108), în cadrul definit prin Decizia nr. 1982/2006/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 18 decembrie 2006 privind al șaptelea program-cadru al Comunității Europene pentru activități de cercetare, de dezvoltare tehnologică și demonstrative (2007-2013) (JO L 412, p. 1, Ediție specială, 13/vol. 59, p. 115) și în special în cadrul programului specific „Cooperare”, Comisia, acționând în numele Comunității, a încheiat, la 19 decembrie 2007 și la 21 ianuarie 2008, cu Siemens SA și, respectiv, cu FIMI Srl, în calitate de coordonatori a două consorții distincte din care făcea parte ANKO, acordul de subvenție nr. 215754 pentru finanțarea proiectului intitulat „O arhitectură deschisă pentru servicii accesibile, integrare și normalizare” (denumit în continuare „proiectul Oasis”) și acordul de subvenție nr. 215952 pentru finanțarea proiectului intitulat „Un sistem multiparametric complex pentru evaluarea și urmărirea efectivă și continuă a capacității motrice în cazul maladiei Parkinson și al altor maladii neurodegenerative” (denumit în continuare „proiectul Perform”).
- 6 Reiese din cuprinsul punctului 3 din hotărârea atacată că condițiile generale comune acordului de subvenție nr. 215754 pentru finanțarea proiectului Oasis și acordului de subvenție nr. 215952 pentru finanțarea proiectului Peform (denumite în continuare, împreună, „acordurile de subvenție”) figurează în anexa II la aceste acorduri (denumită în continuare „anexa II”). Tribunalul a mai arătat la punctul 46 din hotărârea atacată că, în temeiul punctului II.5 alineatul (3) litera (d) din anexa II, după primirea rapoartelor vizate la punctul II.4 din anexa menționată, Comisia poate să suspende în orice moment plățile pentru întreaga sumă sau pentru o parte din suma destinată beneficiarului în cauză:
 - în cazul în care lucrările efectuate nu sunt conforme cu dispozițiile acordului de subvenție;
 - în cazul în care beneficiarul trebuie să ramburseze statului al cărui resortisant este o plată nedatorată primită cu titlu de ajutor de stat;
 - în cazul încălcării dispozițiilor acordului de subvenție sau în cazul în care există o suspiciune ori o prezumție de încălcare a acestor dispoziții, în special în urma controalelor și a auditurilor prevăzute la punctele II.22 și II.23 din anexa II;

- în cazul în care există suspiciunea comiterii de către unul sau de către mai mulți beneficiari a unei nereguli în executarea acordului de subvenție în cauză, și
 - în cazul în care există bănuiala comiterii sau s-a constatat comiterea de către unul sau de către mai mulți beneficiari a unei nereguli în executarea unui alt acord de subvenție finanțat de la bugetul general al Uniunii sau de la bugetele gestionate de aceasta. Într-un asemenea caz, plățile sunt suspendate atunci când neregula prezintă un caracter grav și sistematic, care poate să afecteze executarea acordului de subvenție în cauză.
7. Apreciind, în esență, că existau motive valabile pentru a suspecta o eventuală încălcare a acordurilor de subvenție și în special a punctului II.5 alineatul (3) litera (d) din anexa II la acestea, ca urmare a unor nereguli comise de ANKO, prin două scrisori din 9 august 2011, Comisia a suspendat, cu titlu de măsură preventivă, efectuarea către această societate a plăților prevăzute în acordurile menționate.
8. Prin cererea introductivă depusă la grefa Tribunalului în temeiul articolului 272 TFUE și al clauzelor compromisorii cuprinse în acordurile de subvenție în cauză, ANKO a solicitat Tribunalului:
- constatarea faptului că suspendarea plăților impusă de Comisie în ceea ce privește proiectele Perform și Oasis constituia o încălcare a obligațiilor contractuale ale acesteia;
 - „obligarea” Comisiei la plata sumei de 637 117,17 euro în temeiul proiectului Perform, majorată cu dobânzile prevăzute la punctul II.5 alineatul (5) din anexa II, începând cu data notificării prezentei acțiuni;
 - „obligarea” Comisiei să constate că ANKO nu era obligată să ramburseze acestei instituții suma de 56 390 de euro care i-a fost plătită în temeiul proiectului Oasis, și
 - obligarea Comisiei la plata cheltuielilor de judecată.
9. La punctul 79 din hotărârea atacată, Tribunalul a admis motivul formulat de ANKO în susținerea primului său capăt de cerere potrivit căruia Comisia ar fi suspendat plățile corespunzătoare proiectelor Oasis și Perform fără un temei juridic și cu încălcarea acordurilor de subvenție referitoare la aceste proiecte. Tribunalul a admis și al doilea capăt de cerere, la punctul 93 din hotărârea menționată, „în măsura în care vizează obligarea Comisiei la plata sumelor suspendate în ceea ce privește proiectul Perform, fără ca această plată să afecteze caracterul eligibil al cheltuielilor declarate de [ANKO]”. În schimb, această instanță a respins al treilea capăt de cerere la punctul 98 din hotărârea atacată.
10. Punctele 1 și 2 din dispozitivul hotărârii atacate sunt redactate după cum urmează:
- „1) Obligă Comisia [...] la plata către societatea ANKO [...] a sumelor a căror plată a fost suspendată în temeiul punctului II.5 alineatul (3) litera (d) din [anexa II], fără ca această plată să afecteze caracterul eligibil al cheltuielilor declarate de ANKO [...] și punerea în aplicare de către Comisie a concluziilor raportului final de audit 11-INFS-0035. Cuantumul sumelor care trebuie plătite trebuie să se încadreze în limitele soldului contribuției financiare disponibile la momentul suspendării plăților, iar sumele respective trebuie majorate cu dobânzi de întârziere care încep să curgă, pentru fiecare perioadă, la expirarea termenului de plată de 105 zile de la primirea de către Comisie a rapoartelor corespunzătoare. Rata majorării aplicabilă dobânzilor este cea în vigoare în prima zi a lunii termenului de plată, astfel cum este publicată în *Jurnalul Oficial al Uniunii Europene*, seria C.
- 2) Respinge în rest acțiunea.”

Concluziile părților

- 11 Comisia solicită Curții:
- suspendarea executării hotărârii atacate și
 - obligarea ANKO la plata cheltuielilor de judecată.
- 12 ANKO solicită Curții:
- respingerea cererii de suspendare a executării și
 - obligarea Comisiei la plata cheltuielilor de judecată.

Cu privire la cererea de măsuri provizorii

- 13 Trebuie amintit că, potrivit articolului 60 primul paragraf din Statutul Curții de Justiție a Uniunii Europene, recursul împotriva unei hotărâri a Tribunalului nu are, în principiu, efect suspensiv. Cu toate acestea, în aplicarea articolului 278 TFUE, în măsura în care consideră că împrejurările o impun, Curtea poate dispune suspendarea executării hotărârii atacate (Ordonanța președintelui Curții, Front National și Martinez/Parlamentul European, C-486/01 P-R și C-488/01 P-R, EU:C:2002:116, punctul 71).
- 14 Articolul 160 alineatul (3) din Regulamentul de procedură prevede că cererea de măsuri provizorii trebuie să indice „obiectul litigiului, împrejurările care demonstrează urgența, precum și motivele de fapt și de drept care justifică la prima vedere dispunerea măsurii provizorii solicitate”. Astfel, suspendarea executării unui act și adoptarea celorlalte măsuri provizorii pot fi dispuse de judecătorul delegat cu luarea măsurilor provizorii dacă se demonstrează că sunt justificate la prima vedere în fapt și în drept (*fumus boni iuris*) și că sunt urgente în măsura în care, pentru a evita prejudicierea gravă și ireparabilă a intereselor părții care le solicită, trebuie adoptate și trebuie să își producă efectele anterior pronunțării hotărârii în litigiul principal. Aceste condiții sunt cumulative, astfel încât cererile de măsuri provizorii trebuie respinse dacă una dintre ele nu este îndeplinită. Dacă este cazul, judecătorul delegat cu luarea măsurilor provizorii trebuie de asemenea să evalueze comparativ interesele prezente în cauză (Ordonanța președintelui Curții Technische Glaswerke Ilmenau/Comisia, C-404/04 P-R, EU:C:2005:267, punctele 10 și 11, precum și jurisprudența citată).
- 15 În ceea ce privește condiția referitoare la existența *fumus boni iuris*, trebuie să se amintească faptul că aceasta este îndeplinită atunci când, în stadiul procedurii privind măsurile provizorii, există o controversă juridică importantă a cărei soluție nu este evidentă de la bun început, astfel încât recursul nu pare a fi, la prima vedere, lipsit de un temei serios (a se vedea în acest sens Ordonanța președintelui Curții Publishers Association/Comisia, 56/89 R, EU:C:1989:238, punctul 31, precum și Ordonanța președintelui Curții Comisia/Artegodan și alții, C-39/03 P-R, EU:C:2003:269, punctul 40). Astfel, întrucât scopul procedurii privind măsurile provizorii este de a garanta deplina eficacitate a hotărârii definitive care va fi pronunțată, pentru a evita o lacună în protecția juridică asigurată de Curte, judecătorul delegat cu luarea măsurilor provizorii trebuie să se limiteze să aprecieze „la prima vedere” temeinicia motivelor invocate în cadrul litigiului pe fond pentru a stabili dacă există o probabilitate de succes al acțiunii suficient de mare [Ordonanța vicepreședintelui Curții Comisia/Germania, C-426/13 P(R), EU:C:2013:848, punctul 41].
- 16 În speță, Comisia invocă un motiv unic de recurs structurat pe cinci aspecte întemeiate, în esență, pe încălcarea condițiilor contractuale aplicabile acordurilor de subvenție și în special a punctului II.5 alineatul (3) litera (d) din anexa II. Mai exact, primul aspect al acestui motiv se întemeiază pe o eroare săvârșită de Tribunal în cadrul interpretării acestei clauze contractuale și al aplicării ei în vederea

aprecierii naturii „grave și sistematice” a neregulilor în cauză ca motiv de suspendare a plăților prevăzute în acordurile de subvenție, al doilea pe o apreciere eronată în ceea ce privește existența unui risc de repetare a neregulilor menționate, al treilea pe caracterul eronat al deducțiilor efectuate de Tribunal pornind de la anumite corecții ad-hoc și de la restituiri de sume realizate de ANKO, al patrulea pe o interpretare eronată de către Tribunal a anexei II în ceea ce privește posibilitatea beneficiarilor subvenției de a utiliza o metodă de calcul al cheltuielilor bazată pe costurile medii și pe aplicarea acestei posibilități în cazul unor cheltuieli mai degrabă fictive decât reale, precum și pe o denaturare a probelor în această privință și, în sfârșit, al cincilea pe o confuzie făcută de Tribunal între condițiile de suspendare a plăților și condițiile de eligibilitate a cheltuielilor declarate.

- 17 În această privință, trebuie să se observe că aceste aspecte diferite ale motivului unic de recurs ridică probleme complexe a căror soluție nu este evidentă de la bun început. Astfel, examinarea de către Tribunal a litigiului care face obiectul recursului formulat de Comisie a necesitat aprecierea de către acesta a unui ansamblu de elemente compus din probleme de drept, precum și calificarea juridică, aprecierea și constatarea faptelor, toate aceste probleme fiind strâns legate între ele. În consecință, aprecierea admisibilității și a temeiniciei criticilor formulate în cadrul acestui recurs necesită o examinare aprofundată, astfel încât trebuie să se considere, în stadiul prezentei proceduri de măsuri provizorii, că recursul respectiv nu este lipsit de orice perspectivă de admitere pe fond.
- 18 Mai exact, trebuie arătat că, prin cel de al patrulea aspect al motivului invocat în susținerea recursului, Comisia afirmă că, admițând validitatea anumitor costuri de personal declarate de ANKO, în raport cu clauzele contractuale și în special cu punctul II.14 alineatul (1) al doilea paragraf din anexa II, care autorizează luarea în considerare a costurilor medii de personal ale prestatorului în anumite condiții, Tribunalul a nesocotit, la punctele 71-75 din hotărârea atacată, domeniul de aplicare al clauzelor contractuale respective, întrucât acestea permit recurgerea la o metodă de calcul al cheltuielilor întemeiată pe o medie numai în măsura în care calculul acestei medii este realizat pe baza unor costuri de personal reale, iar nu fictive. Utilizarea unei „medii” în aplicarea clauzelor în discuție nu poate valida astfel de costuri fictive, din moment ce această medie trebuie stabilită pe baza unor costuri reale. În orice caz, ANKO ar fi prezentat, în realitate, în fața Tribunalului elemente de probă întemeiate pe costuri care nu erau „medii”, ci specifice și individualizate. În consecință, hotărârea atacată ar fi afectată, pe de o parte, de o eroare de drept în privința interpretării clauzelor contractuale în cauză și, pe de altă parte, de o denaturare de către Tribunal a elementelor de probă prezentate de ANKO.
- 19 ANKO contestă faptul că argumentele dezvoltate de Comisie în cadrul celui de al patrulea aspect al motivului invocat în susținerea recursului relevă existența *fumus boni iuris*. Potrivit acestei societăți, argumentația respectivă este în mod vădit nefondată în ceea ce privește pretinsa denaturare a probelor și inadmisibilă în rest, în măsura în care Comisia încearcă, în realitate, să repună în discuție aprecierea faptelor efectuată de Tribunal.
- 20 Trebuie să se constate că examinarea acestui al patrulea aspect invocat de Comisie în susținerea recursului evidențiază o controversă importantă între ea și Tribunal în privința modului de calcul al costurilor în discuție efectuat de ANKO și, prin urmare, în privința calificării lor din perspectiva dispozițiilor acordurilor de subvenție și este susceptibilă să necesite o analiză detaliată atât a clauzelor contractuale pe baza cărora Tribunalul a validat modul de calcul reținut de ANKO, cât și a elementelor de probă pe care această societate le-a prezentat în contextul respectiv în fața Tribunalului și despre care se pretinde că ar fi fost denaturate de acesta din urmă. Având în vedere caracterul tehnic al controversei sus-menționate, trebuie constatat că motivul de recurs, prin acest aspect, ridică în mod efectiv, în stadiul procedurii privind măsurile provizorii, probleme juridice importante a căror soluție nu este evidentă de la bun început, în special în ceea ce privește pretinsa denaturare a elementelor de probă care a fost invocată, astfel încât, la prima vedere, recursul nu este lipsit de un temei serios, în sensul jurisprudenței citate la punctul 15 din prezenta ordonanță.

- 21 Pe de altă parte, presupunând că cel de al patrulea aspect al acestui motiv ar fi declarat întemeiat în hotărârea care se va pronunța pe fond, el ar fi susceptibil să repună în discuție concluzia reținută de Tribunal la punctele 78 și 79 din hotărârea atacată, potrivit căreia condițiile necesare pentru aplicarea punctului II.5 alineatul (3) litera (d) din anexa II nu erau îndeplinite și, în consecință, Comisia a încălcat acordurile de subvenție prin faptul că a procedat la suspendarea plăților în acest temei, precum și concluzia reținută la punctele 88 și 93 din hotărârea atacată pe baza punctelor 78 și 79 menționate, potrivit căreia sumele a căror plată fusese suspendată de Comisie trebuiau plătite ANKO, majorate cu dobânzi moratorii. *Fumus boni iuris* constatat în ceea ce privește cel de al patrulea aspect al motivului este, astfel, pertinent în speță pentru acordarea suspendării executării solicitate de Comisie.
- 22 Având în vedere tot ceea ce precedă, trebuie să se concluzioneze că în speță este dovedită condiția privind *fumus boni iuris*.
- 23 În ceea ce privește condiția privind urgența, revine părții care solicită adoptarea măsurilor provizorii sarcina de a furniza dovada că nu poate aștepta soluționarea procedurii pe fond fără a suferi un prejudiciu grav și ireparabil [a se vedea în acest sens Ordonanța președintelui Curții Matra/Comisia, C-225/91 R, EU:C:1991:460, punctul 19, precum și Ordonanța președintelui Curții SCK și FNK/Comisia, C-268/96 P(R), EU:C:1996:381, punctul 30]. Pentru stabilirea existenței unui astfel de prejudiciu grav și ireparabil nu este necesar să se pretindă ca apariția prejudiciului să fie dovedită cu o certitudine absolută, ci este suficient ca acesta să fie previzibil cu un grad de probabilitate suficient [Ordonanța vicepreședintelui Curții EMA/InterMune UK și alții, C-390/13 P(R), EU:C:2013:795, punctul 38 și jurisprudența citată].
- 24 Comisia se întemeiază, în această privință, pe un prejudiciu financiar pe care l-ar suferi în cazul executării hotărârii atacate. Pentru stabilirea caracterului ireparabil al acestuia, Comisia se bazează pe faptul că hotărârea respectivă este executorie, conform articolului 280 TFUE, precum și pe faptul că prin această hotărâre a fost obligată la plata către ANKO „a sumelor a căror plată a fost suspendată în temeiul punctului II.5 alineatul (3) litera (d) din [anexa II]”, majorate cu dobânzi moratorii. Comisia susține că riscă, prin urmare, să se confrunte în orice moment cu măsuri de executare silită a acestei decizii. Pe de altă parte, Comisia afirmă că, potrivit, printre altele, informațiilor pe care însăși ANKO i le-a comunicat, această societate se găsește „în pragul falimentului” și face obiectul unor proceduri de insolabilitate în Grecia, fapt din care ar reieși că nu are active de natură să satisfacă creditorii.
- 25 ANKO contestă aceste argumente. Alegațiile Comisiei în privința stării sale financiare ar fi „total neîntemeiate” și s-ar baza pe elemente de probă caduce, inexacte și inoperante. ANKO avansează alte elemente de probă în susținerea propriei teze potrivit căreia este absolut solvabilă și își urmează în mod normal activitățile comerciale. Pe de altă parte, articolul 1 din Protocolul privind privilegiile și imunitățile Uniunii Europene, anexat la Tratatul UE, FUE și CEEA, ar exclude riscul unei executări silite a Comisiei în lipsa unei autorizații de sechestrare a patrimoniului și a activelor Uniunii emise de Curte.
- 26 În această privință, rezultă din jurisprudența Curții că, atunci când prejudiciul invocat este de ordin financiar, măsurile provizorii solicitate se justifică, în principiu, dacă rezultă că, în lipsa acestor măsuri, reclamantul s-ar afla într-o situație care i-ar putea periclita viabilitatea financiară înaintea adoptării deciziei prin care se finalizează procedura pe fond sau că cotele sale de piață s-ar modifica într-o măsură importantă [a se vedea în acest sens Ordonanța președintelui Curții Camar/Comisia și Consiliul, C-43/98 P(R), EU:C:1998:166, punctul 36, precum și Ordonanța vicepreședintelui Curții EDF/Comisia, C-551/12 P(R), EU:C:2013:157, punctul 54]. Or, prejudiciul financiar invocat de Comisie în speță nu corespunde niciuneia dintre aceste două situații.
- 27 Cu toate acestea, trebuie constatat că prejudiciul financiar care ar fi suferit de Comisie în cazul executării hotărârii atacate, deși diferit de cel descris în ordonanțele citate la punctul anterior, nu ar fi mai puțin ireparabil ținând seama de circumstanțele speciale ale prezentei cauze, presupunând că

ANKO se găsește într-adevăr într-o situație financiară apropiată de faliment. Astfel, în acest caz, plata către ANKO a sumelor vizate în dispozitivul hotărârii atacate ar risca să atragă pierderea ireversibilă a acestora pentru bugetul Uniunii.

- 28 Or, cu toate obiecțiile ANKO sub acest aspect, elementele de probă prezentate de Comisie în ceea ce privește situația financiară a acestei societăți susțin teza Comisiei. În această privință, Comisia arată, fără a fi contrazisă de ANKO, că a fost deschisă o procedură de conciliere cu creditorii societății respective la cererea acesteia și că, în cadrul procedurii menționate, Protodikeio Athinon (Tribunalul de Primă Instanță din Atena) a statuat că situația financiară a ANKO era atât de precară încât patrimoniul său nu era suficient pentru acoperirea cheltuielilor de procedură legate de o declarare a falimentului.
- 29 Astfel, fără a fi criticată cu privire la acest aspect de ANKO, Comisia face trimitere la legislația elenă în materie de faliment și, mai precis, la articolul 6 alineatul 2 din Legea 3588/2007, în temeiul căruia judecătorul sindic respinge o cerere care i-a fost adresată dacă se dovedește că, deși sunt întrunite condițiile pentru declararea falimentului, patrimoniul debitorului nu este suficient pentru a acoperi cheltuielile de procedură. În cazul respingerii cererii pentru acest motiv, judecătorul sindic dispune înregistrarea numelui sau, după caz, a denumirii debitorului în registrul general al comerțului, precum și în registrele privind procedurile de faliment, pentru a realiza o publicitate oficială a stării financiare a debitorului, această înregistrare fiind radiată după trecerea unui termen de trei ani. Or, certificatul emis la 20 ianuarie 2014 de grefa Protodikeio Athinon, anexat la cererea de suspendare a executării, atestă faptul că, deși procedura deschisă la cererea ANKO nu s-a finalizat, iar aceasta din urmă nu a fost declarată în faliment, a fost înscrisă totuși o mențiune privind această societate în registrul general al comerțului, precum și în registrele privind procedurile de faliment în temeiul articolului 6 alineatul 2 și al articolului 8 alineatul 3 din Legea 3588/2007.
- 30 În consecință, reiese fără echivoc din acest certificat, valabil până la 20 ianuarie 2017, coroborat cu articolul 6 alineatul 2 din Legea 3588/2007 că, pe de o parte, ANKO se găsește într-o situație financiară apropiată în mod vădit de faliment, judecătorul sindic considerând că patrimoniul său nu era suficient nici pentru acoperirea cheltuielilor de procedură, și că, în consecință, pe de altă parte, argumentul acestei societăți potrivit căruia certificatul întocmit de grefa Protodikeio Athinon nu face decât să confirme că nu a fost declarată în faliment nu poate fi admis. De altfel, din acest certificat reiese că înscrierea ANKO în registrele în cauză rămâne de actualitate.
- 31 Pe de altă parte, elementele de probă prezentate de ANKO, care atestă că aceasta nu acuză vreo incapacitate de plată nici în ceea ce privește cotizațiile de securitate socială, nici în ceea ce privește impozitele și continuă să semneze anumite acorduri comerciale, nu sunt suficiente pentru a infirma concluzia care decurge din certificatul eliberat de grefa Protodikeio Athinon, prezentat de Comisie.
- 32 În ceea ce privește argumentul ANKO întemeiat pe lipsa riscului imediat de executare silită, ținând seama de termenii articolului 1 din Protocolul privind privilegiile și imunitățile Uniunii Europene, existența hotărârii atacate este totuși suficientă pentru a se stabili că Comisia nu poate aștepta soluționarea procedurii pe fond fără a suferi un prejudiciu ireparabil și că apariția prejudiciului invocat este previzibilă cu un grad de probabilitate suficient, în sensul jurisprudenței citate la punctul 23 din prezenta ordonanță. Astfel, la fel cum adoptarea de către un stat membru a unor măsuri obligatorii din punct de vedere juridic este suficientă pentru a face riscul de prejudiciu care poate decurge din recuperarea unui ajutor de stat previzibil cu un grad de probabilitate suficient pentru a îndeplini condiția privind urgența [a se vedea în acest sens Ordonanța vicepreședintelui Curții Franța/Comisia, C-574/13 P(R), EU:C:2014:36, punctele 22-26], caracterul executoriu al hotărârii atacate are aceeași consecință în cadrul prezentei proceduri.
- 33 În ceea ce privește caracterul grav al prejudiciului invocat de Comisie, din cererea de măsuri provizorii în ansamblul său și în special din cuprinsul punctelor 5 și 6 din aceasta reiese că prejudiciul respectiv constă, pentru această instituție, în faptul de a plăti ANKO, conform punctului 1 din dispozitivul

hotărârii atacate, „sumele a căror plată a fost suspendată în temeiul punctului II.5 alineatul (3) litera (d) din [anexa II]”, majorate cu dobânzi moratorii. Chiar dacă la punctul 1 din acest dispozitiv nu se precizează cuantumul exact care trebuie plătit ANKO de către Comisie, Tribunalul a admis, în esență, al doilea capăt de cerere formulat de această societate, care viza plata sumei de 637 117,17 euro, majorată cu dobânzi moratorii, astfel cum arată Comisia în cererea de măsuri provizorii.

34 Trebuie să se considere că pentru Comisie și, prin urmare, pentru finanțele publice ale Uniunii faptul de a pierde o sumă de bani de acest ordin, care în mod obiectiv nu este neglijabilă, constituie un prejudiciu grav în sensul prezentei proceduri privind măsurile provizorii.

35 În consecință, trebuie să se constate că este îndeplinită și condiția privind urgența.

36 În sfârșit, în ceea ce privește evaluarea comparativă a intereselor prezente în cauză, ANKO susține că i-a fost cauzat un prejudiciu ireparabil de către Comisie prin faptul că aceasta a privat-o de lichidități prețioase într-o perioadă crucială pentru viabilitatea sa, deși execută cu succes contracte pe seama acestei instituții de mai mulți ani. ANKO insistă de asemenea asupra faptului că suma de bani care îi este datorată este neglijabilă în raport cu bugetul relevant al Comisiei, însă prezintă o importanță mult mai mare pentru întreprinderea sa. Astfel, suma de 637 117,17 euro nu ar reprezenta decât 0,007 % din bugetul afectat de Comisie numai proiectelor de dezvoltare tehnologică realizate în cadrul celui de Al șaptelea program-cadru pentru activități de cercetare, de dezvoltare tehnologică și demonstrative, care s-ar ridica la 9,05 miliarde de euro pentru anii 2007-2013. În schimb, o asemenea sumă ar reprezenta 0,953 % din cifra de afaceri a ANKO pentru anii 2007-2012, care ar fi de 66 835 051,14 euro.

37 În această privință, pentru ANKO, faptul de a fi privată de posibilitatea de a obține executarea imediată a hotărârii atacate și, astfel, de a primi fără întârziere sumele în cauză nu este susceptibil să o priveze definitiv pe ea sau, după caz, pe creditorii săi, de beneficiul drepturilor sale în ipoteza în care recursul ar fi respins ulterior. În plus, din dispozitivul hotărârii atacate rezultă că pentru suma principală sunt datorate dobânzi moratorii, astfel încât se consideră că plata acestor dobânzi compensează, dacă este cazul, prejudiciul legat de întârzierea în executarea acestei hotărâri.

38 În schimb, astfel cum s-a constatat deja la punctul 27 din prezenta ordonanță, o executare imediată a hotărârii atacate, chiar înainte de pronunțarea hotărârii prin care se finalizează procedura de recurs, ar putea prejudicia în mod grav și ireparabil interesele financiare ale Uniunii apărute de Comisie. Suspendarea executării solicitată este, astfel, necesară pentru a garanta efectul util al acestei din urmă hotărâri în cazul în care prin aceasta s-ar anula hotărârea atacată.

39 Această concluzie nu este infirmată de argumentația avansată de ANKO întemeiată pe o comparație între propriile sale resurse și cele mobilizate de Comisie în contextul celui de Al șaptelea program-cadru pentru activități de cercetare, de dezvoltare tehnologică și demonstrative. Astfel, având în vedere absența riscului ca ANKO să fie privată în mod definitiv de sumele în discuție în speță, aspect pe care aceasta din urmă nu îl contestă, în timp ce Comisia se confruntă, în ceea ce o privește, cu riscul, care nu este neglijabil, ținând seama de situația financiară a acestei societăți, de a nu mai fi în mod definitiv în măsură să recupereze sumele menționate în ipoteza în care Curtea ar anula hotărârea atacată, această argumentație a ANKO nu este de natură să încline balanța intereselor în favoarea sa.

40 În sfârșit, în măsura în care ANKO afirmă că riscă să sufere un prejudiciu ireparabil în lipsa executării imediate a hotărârii atacate din moment ce ar fi privată de lichidități prețioase de-a lungul unei perioade cruciale pentru viabilitatea sa, din examinarea condiției privind urgența, efectuată la punctele 23-35 din prezenta ordonanță, reiese, desigur, că ANKO este într-o situație apropiată de faliment, astfel încât această afirmație beneficiază de o anumită credibilitate. Totuși, nu se poate deduce din aceasta că interesul ANKO în executarea imediată a hotărârii atacate, care ar trebui să îi permită să încaseze o sumă care nu reprezintă, potrivit propriilor afirmații, decât aproximativ 1 % din cifra sa de afaceri realizată în perioada în cauză, ar trebui să prevaleze asupra interesului legat de protejarea finanțelor Uniunii apărut de Comisie. Astfel, tocmai în considerarea situației financiare precare a ANKO, astfel

cum a fost constatată în prezenta ordonanță, trebuie să prevaleze interesul Uniunii de a nu fi plătiți bani publici unei societăți care prezintă un risc important de a fi în incapacitatea de a-i rambursa cu dobânzi moratorii în ipoteza în care prin hotărârea prin care se finalizează procedura de recurs sau chiar printr-o eventuală hotărâre ulterioară a Tribunalului ar fi obligată în acest sens.

- 41 În aceste condiții, în interesul unei bune administrări a justiției, este necesar să se suspende executarea hotărârii atacate până la pronunțarea hotărârii prin care se finalizează procedura de recurs.

Pentru aceste motive, vicepreședintele Curții dispune:

- 1) **Suspendă executarea Hotărârii Tribunalului Uniunii Europene ANKO/Comisia (T-117/12) până la pronunțarea hotărârii prin care se finalizează procedura de recurs în cauza C-78/14 P.**
- 2) **Cererea privind cheltuielile de judecată se soluționează odată cu fondul.**

Semnături